

naar han ikke motiverer den anderledes, end at der er begaaet et Retsbrud, thi at sige, at det, der er skeet, er fra den almindelige Forstandigheds og den positive Lovgivnings Standpunkt usforvarligt, naar han ikke giver nogen naermere Definition af den almindelige Forstandighed, der altsaa som en Slags Naturret skulde lægges til Grund for Afgjørelsen af, om det er lovligt eller ikke, og naar han med Hensyn til den positive Lovgivning ikke har paapeget det Allermindste, hvorpaa han vil støtte sin Mening, det har jo dog ingen Betydning. Det bliver, som den høitærede Minister har bemærket, kun en individuel og i dette Tilfælde umotiveret Mening. Da jeg er Medlem af Rigsretten, skal jeg vel vogte mig for at gaae ind paa denne Side af Sagen, men henstille til de ærede Medlemmers egen Overveelse, om ikke den paagjældende Person er vel bekendt som en saa skarpsindig, klar og ubmærket Jurist, der har en væsentlig Deel i Grundlovens Tilblivelse og selv har foranlediget den Lov om Reservefondet, om hvis Overtrædelse der vilde blive Spørgsmaal, at man vel tør forudsætte, at han forud har overbevist sig, om det Skridt, han gjorde, var lovligt eller ikke. Jeg vil naturligvis indrømme, at man kan have forskjellige Meninger om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt i andre Henseender. En anden æret Taler (Carlsen), der tog det temmelig let, syntes at holde sig til, at det ikke var en udtryffeligt, men kun en løs Aftale imellem 2 Ministre. Men det vil neppe være undgaaet hans Opmærksomhed, at denne Aftale er Grundlaget for en bestemt Overenskomst, der paa Statens Vegne er indgaaet mellem en af disse Ministre og en udenlandsk Contrahent, som vel er berettiget til at fordrø dens Opfyldelse. Det er vist, at ingen Beslutning kan rokke ved den og at den høitærede Minister ikke behøver nogen Bemyndigelse til at fuldbyrde denne Overenskomst, der er indgaaet, og jeg skulde ogsaa troe, at man dog vilde have særlig Betænkelse ved at opstille det Princip, at man mellem Ministre skulde kunne fragaae indbyrdes Aftaler, især naar de ikke holde sig indenfor Administrationens snevre Kreds, men ere Grundlaget for Handlinger, der træde frem for Udverdenen, og i hvis Fuldblydelse den

banke Regerings Tre, Weberhæftighed og Baarlidelighed ere Interesserede. Den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen), meente, at vi med Hensyn til Sagens Realitet vare fuldkommen enige. Men jeg kan forsikre, at det ikke er Tilfældet. Jeg har sagt, at jeg troer ikke at ville have handlet, som skeet er; men jeg er paa ingen Maade enig med ham, hvis han finder sin Mening udtrykt i den af Folketinget vedtagne Bestemmelse; thi forsaavidt det er bestemt, at disse Summer skulde blive indstaaende i Totalkassebeholdningen, veed jeg vel, at et saadant Udtryk er brugt i nogle Breve, men jeg veed ogsaa, at det er blevet fuldført i en anden Form, nemlig som et Laan fra Kongerigets Reservefond til Finantsministeren, paa samme Maade som Finantsministeren ved en tidligere Betilighed har af Fællestassen gjort Indenrigsministeren et Laan, og at altsaa, om end Pengene ikke ere slæbte frem og tilbage, ere de dog virkelig indsatte i Reservefondet og af dette igjen udlaaente paa andre Betingelser og til en anden Rentefod end den, der gives for, hvad der indstaaer i Totalkassebeholdningen.

Carlsen. Den sidste ærede Talers Ytringer nøde mig til at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg har sagt, at jeg forbeholder mig at gaae naermere ind paa Sagen i dens Helehed ved anden Behandling. Det var derfor naturligt, at jeg kun freikom med Anthyninger, og forsaavidt de ikke strengt taget vedrørte det Spørgsmaal, om Indstillingen hørte hjemme i Finantsloven eller ikke, vare de dog foranledigede ved Ytringer, der ere falske her idag. Jeg maa tilføie, at den ærede Taler først maatte oplyse mig om, førend jeg kan tale videre med ham om Sagen, om han mener, at den Minister, der er Tale om, har retsgheldigt kunnet indgaae Overenskomst om disse Pengemidler, som ikke falder i Tidsrummet fra 1856 til 1860, men senere. Der som han er af den Mening, staaer min Mening ligeoverfor hans, og jeg forstaaer da godt hans Angreb. Derfor han ikke er af den Mening, synes mig, at han maa komme ind paa at opfatte Sagen som jeg, nemlig at der er kun skeet en Aftale, der har havt til Følge